

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 19. aprila 2018*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Sodišče države članice, pri katerem je bil v imenu mladoletnega otroka vložen predlog za sodno odobritev odpovedi dediščini – Pristojnost v starševskih zadevah – Dogovor o pristojnosti – Člen 12(3)(b) – Sprejetje pristojnosti – Pogoji“

V zadevi C-565/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Eirinodikeio Lerou (mirovni sodnik na Lerosu, Grčija) z odločbo z dne 25. oktobra 2016, ki je na Sodišče prispela 9. novembra 2016, v postopku, ki sta ga začela

Alessandro Saponaro,

Kalliopi-Chloi Xylina,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi C. G. Fernlund (poročevalec), predsednik senata, A. Arabadjiev in E. Regan, sodnika,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za grško vlado T. Papadopoulou, G. Papadaki in E. Tsaousi, agentke,
- za Evropsko komisijo M. Wilderspin in A. Katsimerou, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 6. decembra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: grščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 12(3)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru tožbe, ki sta jo Alessandro Saponaro in Kalliopi-Chloi Xylina v imenu svojega mladoletnega otroka vložila zaradi pridobitve sodne odobritve odpovedi dediščini, namenjeni temu otroku.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodni izjavi 12 Uredbe št. 2201/2003 je navedeno:
„Temelji pristojnosti v zadevah starševske odgovornosti, določeni v tej uredbi, so oblikovani tako, da kar najbolj upoštevajo interese otroka, zlasti kriterij povezanosti. To pomeni, da je v prvi vrsti pristojna država članica, v kateri ima otrok običajno prebivališče, z izjemo nekaterih primerov spremembe otrokovega prebivališča ali v skladu s sporazumom med nosilcema starševske odgovornosti.“
- 4 Člen 1 te uredbe določa:
„1. Ta uredba se uporablja ne glede na vrsto sodišča v civilnih zadevah, ki se nanašajo na:
[...]
(b) podelitev, izvrševanje, prenos, omejitev ali odvzem starševske odgovornosti.
2. Zadeve iz odstavka 1(b) lahko zlasti zadevajo:
[...]
(e) ukrepe za zaščito otroka v zvezi z upravljanjem, ohranjanjem njegovega premoženja ali razpolaganjem z njim;
3. Ta uredba se ne uporablja za:
[...]
(f) truste ali dedovanje;
[...]
5 Člen 8 navedene uredbe, naslovljen „Splošna pristojnost“, določa:
„1. Sodišča države članice so pristojna v zadevah starševske odgovornosti v zvezi z otrokom, ki običajno prebiva v tisti državi članici v trenutku, ko je sodišče začelo postopek.
2. Odstavek 1 se uporablja ob upoštevanju členov 9, 10 in 12.“

6 Člen 12 te uredbe, naslovljen „Dogovor o pristojnosti“, v odstavkih od 1 do 3 določa:

„1. Sodišča države članice, ki so pristojna na podlagi člena 3 za zahtevek za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze, so pristojna v vseh zadevah, ki se nanašajo na starševsko odgovornost, povezano z navedenim zahtevkom, če:

[...]

(b) so zakonca in nosilci starševske odgovornosti pristojnost sodišč sprejeli izrecno ali na drugačen nedvoumen način v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek, in je to v otrokovo korist.

2. Pristojnost, dodeljena v odstavku 1, preneha takoj, ko:

(a) je sodna odločba, s katero se ugotovi zahtevku ali zavrne zahtevek za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze, postala pravnomočna;

(b) v primeru, da postopki v zvezi s starševsko odgovornostjo na dan, naveden pod (a) še tečejo, sodna odločba v teh postopkih postane pravnomočna;

(c) se postopki iz (a) in (b) končajo zaradi nekega drugega razloga.

3. Sodišča držav članic so pristojna tudi v zvezi s starševsko odgovornostjo v drugih postopkih, poleg navedenih v odstavku 1, kadar:

(a) ima otrok bistveno povezavo s to državo članico, zlasti zaradi dejstva, da eden od nosilcev starševske odgovornosti običajno prebiva v navedeni državi članici ali je otrok državljan navedene države članice

in

(b) so vse stranke v postopku pristojnost sodišč sprejele izrecno ali na drugačen nedvoumen način v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek, in je to v otrokovo korist.“

Grško pravo

7 Člen 797 Kodikas Dikonomias Politikis (zakonik o postopku v civilnih zadevah) določa, da če imetnik starševske odgovornosti v imenu mladoletnega otroka predlaga odobritev, je pristojen mirovni sodnik kraja, v katerem ima mladoletnik običajno prebivališče, in odloča v skladu s pravili nepravdnega postopka.

8 Iz povezanih določb člena 748(2) in člena 750 zakonika o postopku v civilnih zadevah izhaja, da mora biti kopija predloga, na katerem je datum obravnave, vročen eisangeleas protodikon (državni tožilec z območja sodišča splošne pristojnosti, v nadaljevanju: državni tožilec) na območju sodišča, državni tožilec pa ima pravico biti navzoč na obravnavi pred mirovnim sodnikom.

9 Državni tožilec je „stranka“ v nepravdnem postopku in ima pravico do izvajanja katerih koli procesnih dejanj, kot je vlaganje pravnih sredstev, ne glede na to, ali je bil povabljen na obravnavo in ali je bil na njej navzoč.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 10 A. Saponaro in K.-C. Xylina, ki delujeta v imenu svojega mladoletnega otroka, ki je grški državljan, pri Eirinodikeio Lerou (mirovni sodnik na Lerosu, Grčija) predlagata odobritev odpovedi dediščini po starem očetu tega otroka po materini strani (v nadaljevanju: zapustnik).
- 11 Zapustnik je umrl 10. maja 2015, ne da bi sestavil oporoko. Ob svoji smrti je prebival v Grčiji. Zapuščina obsega avtomobil in barko v tej državi članici v skupni vrednosti 900 EUR. Poleg tega je bil zapustnik kazensko obsojen za poskus goljufije, njegovi dediči pa so tvegali, da bi oškodovanec zoper njih vložil odškodninsko tožbo.
- 12 Zato so se žena in hčerki zapustnika, in sicer stara mama, mama in teta mladoletnega otroka, že odpovedale dediščini, oče in mati tega otroka, ki je bil pozvan k dedovanju, pa sta v njegovem imenu predlagala odobritev, da se ji odpove.
- 13 A. Saponaro in K.-C. Xylina ter njun mladoletni otrok imajo običajno prebivališče v Rimu (Italija).
- 14 Eirinodikeio Lerou (mirovni sodnik na Lerosu) sprašuje, ali so grška sodišča pristojna za odločanje o predlogu staršev in, natančneje, o možnosti dogovora o pristojnosti na podlagi člena 12(3) Uredbe št. 2201/2003.
- 15 V teh okoliščinah je Eirinodikeio Lerou (mirovni sodnik na Lerosu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Če se predlaga odobritev odpovedi dediščini, predlog za odobritev pri grškem sodišču pa vložijo starši otroka, ki ima običajno prebivališče v Italiji, ali se glede veljavnosti dogovora o pristojnosti v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003 šteje, da:

- (a) so starši nedvoumno sprejeli dogovor o pristojnosti že samo s tem, da so vložili predlog za odobritev pri sodišču;
- (b) je državno tožilstvo ena od strank v postopku, ki morajo sprejeti dogovor o pristojnosti ob vložitvi prošnje, saj je državno tožilstvo v skladu z določbami grškega prava po zakonu stranka v takem postopku;
- (c) je dogovor o pristojnosti v interesu otroka, saj imajo ta in njegovi starši, ki so vlagatelji predloga, običajno prebivališče v Italiji, medtem ko je bilo zadnje stalno prebivališče zapustnika v Grčiji, kjer je tudi zapuščina?“

Uvodne ugotovitve

- 16 Najprej je treba preučiti, ali se Uredba št. 2201/2003 uporablja za določitev pristojnega sodišča v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari. Ta se namreč umešča v okvir dedovanja. V členu 1(3)(f) Uredbe št. 2201/2003 pa je določeno, da se ta ne uporablja za dedovanje.
- 17 V zvezi s tem je Sodišče v sodbi z dne 6. oktobra 2015, Matoušková (C-404/14, EU:C:2015:653, točka 31), že razsodilo, da dejstva, da je bil ukrep, kot je sporazum o razdelitvi dediščine, sklenjen v imenu mladoletnih otrok, ki ga je potrdilo sodišče, pristojno za skrbništvo, in predlagan v okviru zapuščinskega postopka, ni mogoče šteti za odločilnega za to, da ta ukrep spada v okvir dednega prava. To, da je treba pridobiti potrditev sodišča, pristojnega za skrbništvo, je neposredna posledica statusa in sposobnosti mladoletnih otrok ter pomeni ukrep za varstvo otroka v zvezi z upravljanjem in ohranjanjem njegovega premoženja ali razpolaganjem z njim v okviru izvrševanja starševske pravice v smislu člena 1(1)(b) in (2)(e) Uredbe št. 2201/2003.

- 18 Na enak način je treba ugotoviti, da predlog za odobritev, ki so ga v imenu svojega mladoletnega otroka vložili starši in ki se nanaša na odpoved dediščini, zadeva status in sposobnost osebe in ne spada v okvir dednega prava.
- 19 Iz tega sledi, da tak predlog ne spada v dedno pravo, ampak na področje starševske odgovornosti, zato je treba zastavljeno vprašanje preučiti glede na Uredbo št. 2201/2003.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 20 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem starši mladoletnega otroka, ki z njim običajno prebivajo v državi članici in so v imenu tega otroka pri sodišču druge države članice vložili predlog za odobritev, ki se nanaša na odpoved dediščini, člen 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003 razlagati tako, da je dogovor o pristojnosti v korist sodišča te druge države članice v skladu z besedilom te določbe in zlasti otrokovo koristjo, če so predlog pri tem sodišču skupaj vložili starši tega otroka, če državni tožilec, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom po zakonu stranka v zadevnem postopku, temu dogovoru o pristojnosti ni ugovarjal, in če sta tako prebivališče zapustnika ob njegovi smrti kot njegovo premoženje, ki je predmet dedovanja, v tej drugi državi članici.
- 21 To vprašanje se tako nanaša, prvič, na pojem „sprejele dogovor o pristojnosti izrecno ali na drugačen nedvoumen način“, drugič, na pojem „vse stranke v postopku v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek“, in tretjič, na pojem „korist otroka“, ti izrazi in pojmi pa so v členu 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003.

Pojem „sprejele dogovor o pristojnosti izrecno ali na drugačen nedvoumen način“

- 22 V skladu s členom 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003 mora biti pristojnost sodišča na podlagi te določbe sprejeta izrecno ali na drugačen nedvoumen način.
- 23 Kot je Sodišče razsodilo v sodbi z dne 12. novembra 2014, L (C-656/13, EU:C:2014:2364, točka 56), ta določba zahteva, da se dokaže obstoj izrecnega ali pa vsaj nedvoumnega dogovora o pristojnosti med vsemi strankami v postopku.
- 24 Tak sporazum ne obstaja, če se na sodišče obrne le ena stranka, druga pa pred tem istim sodiščem intervenira kasneje, a zaradi izpodbijanja njegove pristojnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. novembra 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, točka 57).
- 25 Po drugi strani pa je treba ugotoviti, da če starši mladoletnega otroka skupaj vložijo predlog pri istem sodišču, izrazijo enako voljo, da zadevo predložijo temu sodišču, in s tem strinjanje z izbiro pristojnega sodišča. Ker ni bilo predloženih nobenih drugih informacij, ki bi nasprotovale tej ugotovitvi, je sprejetje treba obravnavati kot „nedvoumno“ v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003.

Pojem „vse stranke v postopku v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek“

- 26 V zvezi s pojmom „vse stranke v postopku v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek“, je treba preučiti, ali je državni tožilec, ki je v skladu z nacionalnim pravom po zakonu stranka v postopku, tudi „stranka“ v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da državni tožilec deluje kot predstavnik države in v splošnem interesu ter da v primeru predloga v imenu mladoletnega otroka za odobritev odpovedi dediščini, splošni interes sovпада z interesom otroka.

- 27 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je glede na uvodno izjavo 12 Uredbe št. 2201/2003 podlaga pristojnosti iz odstavka 3 člena 12 te uredbe izjema od merila bližine, v skladu s katerim so za zahteve na področju starševske odgovornosti glede otroka v prvi vrsti pristojna sodišča države članice običajnega prebivališča tega otroka, to merilo pa se odraža v členu 8(1) te uredbe. Namen te izjeme je, da se strankam prizna določena avtonomija na področju starševske odgovornosti, s tem da je treba poudariti, da je treba pogoj glede nedvoumnosti sprejetja pristojnosti sodišč, na katera so se obrnile vse stranke v postopku, razlagati ozko (sodba z dne 21. oktobra 2015, Gogova, C-215/15, EU:C:2015:710, točka 41).
- 28 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 46 sklepnih predlogov, je treba poudariti uporabo izraza „vse“ v pojmu „vse stranke v postopku“, ki ga je treba primerjati z natančnejšim izrazom „zakonec“ ali „nosilci starševske odgovornosti“ iz člena 12(1) Uredbe št. 2201/2003. Zakonodajalec Unije je tako poskrbel, da je uporabil pojem, ki zajema vse stranke v postopku v smislu nacionalnega prava.
- 29 Zato je treba ugotoviti, da je državni tožilec, ki ima v primeru zahtevkov, kot je ta v postopku v glavni stvari, po nacionalnem pravu status stranke v postopku in ki zastopa interes otroka, stranka v postopku v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003. Zato njegovega nasprotovanja dogovoru o pristojnosti ni mogoče prezreti.
- 30 V zvezi s trenutkom, v katerem mora biti podano strinjanje strank v postopku, in sicer trenutkom, ko se je pred sodiščem začel postopek, je iz člena 16 Uredbe št. 2201/2003 razvidno, da ta trenutek načeloma ustreza datumu, ko je pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje vloženo na sodišču (sodbi z dne 1. oktobra 2014, E., C-436/13, EU:C:2014:2246, točka 38, in z dne 12. novembra 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, točka 55).
- 31 Nastop nekaterih dejstev po tem, ko se je pred sodiščem začel postopek, lahko kljub temu izkazuje, da strinjanje iz člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003 takrat ni bilo podano. Tako je Sodišče v sodbi z dne 12. novembra 2014, L (C-656/13, EU:C:2014:2364, točki 56 in 57), menilo, da je obstoj izrecnega ali pa vsaj nedvoumnega sporazuma v smislu te določbe očitno ne more biti izkazan, če zadevno sodišče odloča samo na pobudo ene stranke v postopku in če kasneje druga stranka v tem postopku ob prvem dejanju, ki ga mora storiti v okviru tega postopka, izpodbija pristojnost sodišča, ki mu je zadeva predložena.
- 32 Podobno v primeru, v katerem se državni tožilec v skladu z veljavnim nacionalnim pravom po zakonu šteje za stranko v postopku v zvezi s starševsko odgovornostjo, nasprotovanje te stranke izbiri sodišča, za katero so se starši zadevnega otroka odločili po tem, ko se je pred sodiščem začel postopek, preprečuje priznanje sprejetja dogovora o pristojnosti od vseh strank postopka na ta datum. Če pa takega nasprotovanja ni, pa je mogoče šteti, da je bilo soglasje te stranke implicitno, tako da se lahko pogoj sprejetja dogovora o pristojnosti na nedvoumen način od vseh strank v postopku v trenutku, ko se je pred sodiščem začel postopek, šteje za izpolnjen.

Pojem otrokova korist

- 33 Iz člena 12(3) Uredbe št. 2201/2003 izhaja, da dogovor o pristojnosti nikakor ne sme biti v nasprotju z otrokovimi koristmi in da je treba spoštovanje tega pogoja preveriti v vsakem posameznem primeru (glej v tem smislu sodbo z dne 12. novembra 2014, L, C-656/13, EU:C:2014:2364, točki 49 in 58).
- 34 V sodbi z dne 27. oktobra 2016, D. (C-428/15, EU:C:2016:819, točka 58), ki se nanaša na razlago člena 15 Uredbe št. 2201/2003, ki zadeva prenos pristojnosti na sodišče, ki je bolj primerno za odločanje o zadevi, je Sodišče razsodilo, da zahteva, v skladu s katero mora biti prenos v otrokovo korist, pomeni, da se pristojno sodišče glede na konkretne okoliščine zadeve prepriča, da načrtovani prenos te zadeve na sodišče v drugi državi članici ne predstavlja tveganja škodljivega vpliva na otrokov položaj.

- 35 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v uvodni izjavi 12 Uredbe št. 2201/2003, ki določa, da so pravila o pristojnosti, ki so uvedena s to uredbo, oblikovana tako, da kar najbolj upoštevajo otrokovo korist, izrecno navedena možnost, da so pristojna sodišča države članice, ki ni država članica, v kateri ima otrok običajno prebivališče, če je bil v zvezi s tem sklenjen sporazum med nosilcema starševske odgovornosti.
- 36 V obravnavanem primeru so starši otroka sklenili takšen sporazum. Poleg državljanstva otroka, ki je državljanstvo države članice, v kateri je izbrano sodišče, predložitveno sodišče navaja, da so v tej državi članici tudi prebivališče zapustnika ob njegovi smrti in njegovo premoženje, ki je predmet dedovanja. Iz predložitvene odločbe je prav tako razvidno, da enako velja za obveznosti iz zapuščine.
- 37 Ti elementi krepijo povezavo med otrokom in državo članico, v kateri je izbrano sodišče, in, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 72 sklepnih predlogov, to postavlja v dober položaj za presojo v okviru odpovedi dediščini v imenu otroka.
- 38 Predložitveno sodišče poleg tega ni podalo nobene navedbe, iz katere bi izhajalo, da predložitev zadeve sodišču, ki so ga izbrali starši, kakor koli posega v korist otroka. Iz predložitvene odločbe je zlasti razvidno, da državni tožilec, ki mora varovati otrokovo korist, ni nasprotoval tej izbiri.
- 39 V tem okviru elementi, ki jih je navedlo predložitveno sodišče in ki poudarjajo zvezo med otrokom in državo članico tega sodišča, omogočajo ugotovitev, da je pogoj glede upoštevanja otrokove koristi izpolnjen.
- 40 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem so starši mladotnega otroka, ki z njim običajno prebivajo v državi članici, v imenu tega otroka vložili predlog za odobritev odpovedi dediščini pri sodišču druge države članice, člen 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003 razlagati tako, da:
- skupna predložitev zadeve od staršev otroka sodišču, ki so ga izbrali, za njih pomeni nedvoumno sprejetje tega sodišča;
 - državni tožilec, ki je po nacionalnem pravu po zakonu stranka v postopku, ki so ga sprožili starši, je stranka v postopku v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003. Nasprotovanje te stranke izbiri sodišča, za katero so se starši otroka odločili po tem, ko se je pred tem sodiščem začel postopek, preprečuje priznanje sprejetja dogovora o pristojnosti od vseh strank v postopku na ta datum. Če takega nasprotovanja ni, je mogoče šteti, da je bilo soglasje te stranke implicitno, tako da se lahko pogoj sprejetja dogovora o pristojnosti na nedvoumen način od vseh strank v postopku v trenutku, ko se je pred tem sodiščem začel postopek, šteje za izpolnjen, in
 - okoliščina, da so prebivališče zapustnika ob njegovi smrti, njegovo premoženje, ki je predmet dedovanja, in obveznosti iz zapuščine v državi članici izbranega sodišča, ob neobstoju elementov, ki bi izkazovali, da ima lahko dogovor o pristojnosti škodljiv vpliv na otrokov položaj, omogoča sklepanje, da je tak dogovor o pristojnosti v korist otroka.

Stroški

- 41 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

V položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem so starši mladoletnega otroka, ki z njim običajno prebivajo v državi članici, v imenu tega otroka vložili predlog za odobritev odpovedi dediščini pri sodišču druge države članice, je treba člen 12(3)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 razlagati tako, da:

- skupna predložitev zadeve od staršev otroka sodišču, ki so ga izbrali, za njih pomeni nedvoumno sprejetje tega sodišča;
- državni tožilec, ki je po nacionalnem pravu po zakonu stranka v postopku, ki so ga sprožili starši, je stranka v postopku v smislu člena 12(3)(b) Uredbe št. 2201/2003. Nasprotovanje te stranke izbiri sodišča, za katero so se starši otroka odločili po tem, ko se je pred tem sodiščem začel postopek, preprečuje priznanje sprejetja dogovora o pristojnosti od vseh strank v postopku na ta datum. Če takega nasprotovanja ni, je mogoče šteti, da je bilo soglasje te stranke implicitno, tako da se lahko pogoj sprejetja dogovora o pristojnosti na nedvoumen način od vseh strank v postopku v trenutku, ko se je pred tem sodiščem začel postopek, šteje za izpolnjen, in
- okoliščina, da so prebivališče zapustnika ob njegovi smrti, njegovo premoženje, ki je predmet dedovanja, in obveznosti iz zapuščine v državi članici izbranega sodišča, ob neobstoju elementov, ki bi izkazovali, da ima lahko dogovor o pristojnosti škodljiv vpliv na otrokov položaj, omogoča sklepanje, da je tak dogovor o pristojnosti v korist otroka.

Podpisi